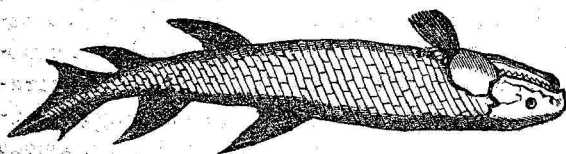
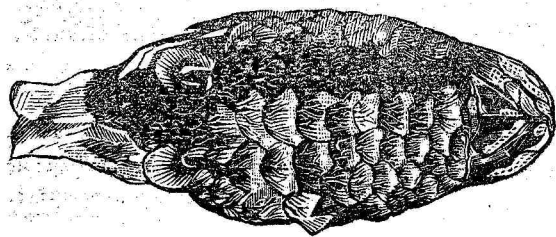

λύος λευκοφαίου, μετεβλήθη εἰς ἐρυθρὰν καὶ ὠνομάσθη ἐκ τούτου ἐρυθρὸς ψαμμίτης.

Εἰς τὸ στῶμα τοῦτο ἀπαντῶνται κατὰ πρῶτον ἀπολιθώματα χερσαίας βλαστήσεως καὶ ἐνπονδύων ἰχθύων. Ἐκ τούτων δὲ συμπεραίνεται ὅτι τὰ χερσαῖα φυτὰ πρέπει νὰ ἦσαν κατ' ἀρχὰς λίγα καὶ μικρά, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἠῤῥησαν κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἔκτασι καὶ ἀπετέλεσαν ἔκτεταμένα δάση, τὰ ὅποια κατόπιν ἐσχημάτισαν τὰ ἀνθρακοφόρα στρώματα. Οἱ ἐνσπόν-

Ἰχθύες τῆς Σιλουριανῆς ἐποχῆς.

δυλοῖ ἰχθύς οἱ χαρακτηρίζοντες τὸ τῶμα τοῦτο πρέπει νὰ ἦσαν πολυάριθμοι, διότι ἀνεκαλύφθησαν μέχρι τοῦδε περὶ τὰ 150 εἶδη αὐτῶν.

Οἱ ἰχθύς τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀπολιθωμάτων αὐτῶν, διέφερον εὐσιωδῶς τῶν σημερινῶν ἰχθύων κατὰ τὴν μορφήν, διότι ἀντὶ τῶν κερατίνων λεπίων τῶν σημερινῶν ἰχθύων, ἐκεῖνοι ἦσαν χονδρῶδεις περιβεβλημένοι ὑπὸ ἰσχυρῶν ὡστεωδῶν ὑμένων ἐν εἰδει πλακῶν. Τὰ πρῶτα εἶδη τῶν ἰχθύων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τρόπον τινὰ τὴν γέφυραν τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τῶν κεφαλοπόδων εἰς τοὺς εὐσπονδύλους ἰχθύς, ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς ἐκεῖνα, ὅσον ὅμως προβαίνομεν πρὸς τὰ ἄνω τοῦ στρώματος τούτου, ἥ, τε μορφή καὶ τὸ σχῆμα ἀποκλίνουσι πρὸς τοὺς ἰχθύς, ὥς οὐ ἐπὶ τέλους ἔχομεν αὐτοὺς τοὺς ἰχθύς.

Τὸ στῶμα τοῦτο τοῦ ἐρυθροῦ ψαμμίτου ἔχει πάχος περὶ τὰς 9,000 ποδῶν.

(ἀκολουθεῖ)

«Ἀπέρριψε τὸ ἔργον σου εἰς τὸν Κύριον, καὶ αἱ βοῦλαι σοῦ θέλουσι στερεωθῆ.» (Παροιμ. ιστ'. 3)

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

Μετὰ παρέλευσιν χρόνου, ἡ Ἰσαβέλλα ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται περισσότερον καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ συναναστροφάς, αἵτινες καθίστων τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν ἀριστοκρατῶν τῆς Σεβίλλης. Αἱ πύλαι τῆς οἰκίας τοῦ ἀδελφεῦ τῆς ἔμενον ἔκτοτε ἀνοικταὶ καὶ δὲν εὗρισκε πλέον καιρὸν νὰ κάθηται μόνη εἰς τὸν κῆπον, ἐργαζομένη ἢ ρεμβάζουσα ὑποκάτω τῶν ἀρωματικῶν δένδρων. Ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τοῦ βίου δὲν ἦτο πολὺ εὐχάριστος εἰς αὐτήν, διότι ἡ ἰδιοσυγκρασία τῆς ἀπέφυγε τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀέναον κίνησιν, αἱ δὲ περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἐμμανουὴλ ἐξήρχετο μετ' αὐτῆς εἰς τὸν περίπατον κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ ἡλίου, ἦσαν δολίγαι. Ἐσπέραν τινὰ οἱ δύο ἴσταντο ἐπὶ μιᾷ τῶν γεφυρῶν, βλέποντες πρὸς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Γουαδαλκουεβέρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψώνετο τὸ σκοτεινὸν φρούριον τοῦ Τριάντα.

«Κατοικοῦν ἀκόμη ἱππῶται εἰς τὸ φρούριον ἐκεῖνο;» ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα.

«Ὅχι ἱππῶται,» ἀπεκρίθη μετὰ δυσκολίας ὁ Ἐμμανουὴλ, — «ἀλλὰ φυλλακισμένοι. Ἡ Ἰερὰ ἐξετάσις ἔχει τὸ δικαστήριον τῆς ἐκεῖ.»

Ἡ νέα ἔγεινεν ὠχρὰ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο.

«Εἶναι λοιπὸν ἀληθινὰ ὅσα λέγει ἡ Θηρέσα περὶ τῆς Ἰερᾶς ἐξετάσεως;» ἠρώτησεν «ἐὰν ἔχη οὐ», πόσον τρομερὸν μέρος πρέπει νὰ ἦναι!»

«Τρομερὸν μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖον,» — ἀπεκρίθη ὁ Ἐμμανουὴλ. — «Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν Ἐξετάσις, ἡ αἰρεσις καὶ ἡ ἀναρχία ἤθελον περιπατεῖ ἐλευθέρως ἐν ταῖς ὁδοῖς τῆς Σεβίλλης. Χάρις ὅμως εἰς τοὺς τρόμους τῆς καὶ τὸ ἄγρυπνον τοῦ καρδινάλιου Βαλδὲς καὶ τῶν βοηθῶν του, τοιαῦτα πράγματα δὲν ὑπάρχουν.»

«Εἶδον ἐνίοτέ τινας τῶν βοηθῶν ἐκείνων;» ἡ Θηρέσα μοι ὠμίλησε πολλάκις περὶ αὐτῶν, καὶ λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοὺς φοβοῦνται περισσότερον ἀπὸ αὐτὸν τὸν καρδινάλιον Βαλδὲς.»

«Ἰδὲ, ἐκεῖ πορεύεται εἰς ἐξ αὐτῶν,» εἶπεν ὁ Ἐμμανουὴλ, δεικνύων διὰ τῆς χειρὸς μορφήν τινα, ἥτις διήρχετο τὴν ὁδόν. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐστράφη καὶ διέκρινε μὲ φρίκην τὰ μελανὰ ἐνδύματα καὶ τὴν μεγάλην προσωπίδα τοῦ κατασκόπου τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως. Πολλάκις καθημένη εἰς τὸν κῆπὸν τῆς εἶχεν ἰδεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους διαβαίνοντας, οὐδέποτε ὅμως πρὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης εἶχεν ὑποπτευθῆ τὸ ἀληθὲς τῶν ἔργων. Ἦσαν κατὰσκοποι τῆς Ἐκκλησίας, γνωρίζοντες πάντα πολίτην τῆς Σεβίλλης, γνωρίζοντες ὅμως ὑπ' οὐδενός, ἦσαν δὲ συνοικειωμένοι κατὰ βάθος μὲ τὰ σκοτεινὰτα